

Çatısı alçak, duvarları kireç kokan o eski ahşap evde — bugün hâlâ rüyalarımın fonunu boyayan evde — yaz sabahları güneş, avludaki dut ağacının yapraklarını delip geçerek odama vururdu. Kuş cıvıltılarıyla uyanır, çitirdayan tahtaları adımlayarak mutfığa süzülürdüm. Babaannem, pirinç torbası gibi kırışmış elleriyle bakır cezveyi ocağa koymuş olurdu; kahve fokurdamaya başladığında evin içine kavrulmuş telvenin ağır, davetkâr kokusu yayılırdı. O an, zaman bir zarfın içinde mühürlenir, sanki dünyada başka hiç kimse yokmuş gibi hissederdim.

Kahvaltıyı avludaki sedirde yapardık: taze beyaz peynir, dalından koparılmış domates, koyu kehribar rengi çam balı... Damağımda eriyen o balı her hatırladığımda, çocukluğun yalın hakikatini de hatırlarım: Az şeyle mutlu olabilmek, gündelik mucizelere inanmak. Babaannem, ‘yenilecek ekmeğin, söylenecek sözün bitmez’ derdi; oysa kendisinin ekmeği de sözü de 82 yaşında tükendi. Bir gün öğle sıcağında, dut ağacının gölgesine oturmuşken “Bak” demişti, “dallar esince yapraklar birbirine çarpar, tıpkı kalbin atışı gibi. Rüzgâr diner, kalp de susar.” O cümle, ölümün soğuk mantığını dünyanın en sıcak öğleden sonrasında içime damlatıvermişti.

Onu kaybettiğimiz gün, ev hâlâ aynı kokuyordu ama kahve fokurtusunun yerini fısıltılı taziyeler almıştı. Dut ağacının altına boş bakışlarla dizilmiş taburelere oturdum; yapraklar yine titriyordu, fakat bu kez her hışırtı bir veda gibiydi. O günden sonra rüzgârı duyduğumda, kalbimin de ona eşlik edeceğini bilmek tuhaf bir teselli oldu.

Şimdi, apartman katında yaşadığım şehir hayatında sabahlar elektriğin soğuk ışığıyla başlıyor. Yine kahve pişiriyorum ama tadı o bakır cezvedeki kadar leziz değil. Balkona çıktığımda rüzgâr klima motorlarının uğultusuna karışıyor; yaprakların kalp atışı yerine metal bir homurtu dinliyorum. Yine de ara sıra gözlerimi kapatıp babaannemin avlusunu çağırıyorum zihnime: Dut kokusu, sıcak ekmek, çıplak ayak tabanımda serin toprak... Kısa bir anlığına da olsa, zaman zarfa yeniden giriyor. Ve şunu anlıyorum: Gerçekte bir ev değil, ruhun saklandığı hatıra odalarıdır kaybetmediğimiz. Kapısını araladığımda hâlâ orada: bakır cezvede fokurdayan kahve, babaannemin sesi, dut ağacının gölgesine sığınmış bütün çocukluğum.